

DISSOCIACIONS D. SAM ABRAMS

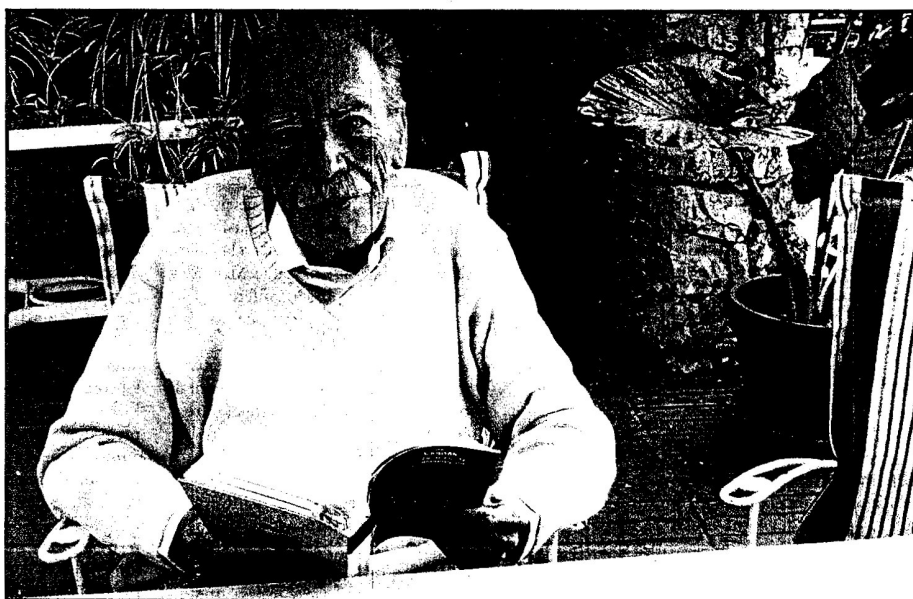
Gerard Vergés

Des d'abans del dia de Sant Jordi circula per les llibreries del país el nou i darrer llibre de Gerard Vergés, *El jardí de les delícies*, en la bella i acurada edició que ha preparat Arola Editors. El llibre ha estat objecte de dues presentacions importants, una a Cambrils el 23 de maig i una a Barcelona el 17 de juny, que, de manera natural, es van convertir en autèntics i magnífics actes d'homenatge al poeta i a la seva obra.

Qualsevol bon lector de la producció literària de Vergés ja sap que no té mai res de gratuït, que malgrat la seva calidesa i immediata, tot, absolutament tot, és fruit del càlcul i la reflexió. *El jardí de les delícies* no és cap excepció. Si *La insostenible lleugeresa del vers* (2002) va ser el poemari que tècnicament tancava l'obra lírica del l'autor, *El jardí de les delícies* fa la funció de colofó o punt final.

Aquesta *suïte* subtil i potent de només cinc poemes efràstics sobre el famós tríptic de Hieronymus Bosch recull i relliga definitivament els grans temes que vertebraven de cap a cap l'obra general de Vergés, perquè el poeta tenia plena consciència que seria la seva darrera creació i la darrera oportunitat per dirigir-se al seu públic fidel. Per això l'autor va voler aprofitar l'avinentesa per explorar un territori artístic nou, el del poema llarg modern més sintètic, a la manera del primer Ezra Pound, Allen Tate i W.H. Auden.

Tots nosaltres estem en gran deute amb Gerard Vergés per l'altíssim exemple personal d'humanitat, discreció, generositat i compromís, i per l'altíssim exemple artístic de dedica-

Gerard Vergés i Princep (Tortosa, 1931-2014) va ser poeta i assagista ROSER ROYO

Estem en deute amb Vergés pel seu altíssim exemple d'humanitat, discreció, generositat i compromís

ció, exigència, solvència i perfecció. No van faltar reconeixements com ara la Creu de Sant Jordi (1997) de la Generalitat de Catalunya i les medalles de Plata (1986) i d'Or (2009) de la seva ciutat natal, però encara en faltaven per al meu gust: el Premi Nacional a la Trajectòria Professional i Artística, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i el doctorat *honoris causa* de la Universitat Rovira i Virgili.

Vergés va publicar el seu primer llibre l'any 1982, quan passava de la cinquantena. Sabia perfectament que no disposava de temps per perdre i va mesurar extremadament bé tots els seus esforços. Per aquesta raó ens va llegir una obra relativament breu, però extraordinàriament intensa, substancial, rigorosa i perfecta. Va voler limitar la seva esfera d'actuació a pocs gèneres –poesia, assaig, memo-

rialisme i traducció– però va deixar una empremta indeleble a cadascun.

Tots nosaltres estem en gran deute amb Vergés. En unes declaracions fetes a Canal 21 Ebre, a la sortida de la catedral de Tortosa, després del funeral del poeta, el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, va dir literalment: "En parlarem amb la ciutat, la família, els amics i el món acadèmic, i trobarem, sí, segur, la manera d'expressar, doncs, el reconeixement del món intel·lectual i del món de les lletres catalanes per la seva magnífica aportació." Un comentari ben encertat que inclou *in nuce* tot un programa d'actuació personal, ciutadana, institucional, acadèmica, cultural i literària de cara a assegurar el reconeixement, la permanència i la difusió de la figura i l'obra de Vergés. Que així sigui! *